

A dispărut ultimul mohican dintre frații Moldoveanu

✎ **Colonel (r) inginer Petre G. NICOLAE**

Au început să joace fotbal printre copii, cu o minge legată cu șiretul. Erau recunoscuți ca fiind dintre cei mai buni jucători ai anilor '50, semn că numele lor a ajuns chiar și la echipa națională a României. Merită să ne amintim despre frații Moldoveanu, oameni care și-au dedicat toată viața fotbalului.

Echipa ASA Câmpulung Moldovenesc în anul promovării în prima divizie (1951). Cel încercuit este "ultimul mohican" – Mitică Moldoveanu

Frații și „restul lumii”

În urmă cu peste șapte decenii, trei frați, Traian, Petre și Mitică, ieșeau pe maidanul din dosul Gării Dealul Spirii din București însoțiți de o minge adevărată, cu camera de cauciuc, cu înveliș de piele întoarsă și legată cu șiret. Se încingea apoi un joc „la două”, adică la două porți marcate de pietroaie sau de haine.

Frații Moldoveanu, căci despre ei este vorba, jucau în aceeași echipă, alături de un portar și alți doi sau trei copii. Împotriva lor era echipa „restului lumii”. Petre, mijlociul, avea o poftă uriașă de a dribla și ținea foarte mult mingea la picior. S-a întâmplat chiar ca, într-o zi, supărați fiind pe stilul lui Petre, unii copii să-l ocărăască, iar frații, încercând să-l apere pe cel poreclit „Peniță” datorită jocului cu penițe practicat pe băncile școlii, să ia mingea și să plece. Ulterior, revenind pe teren, frații Moldoveanu erau lăsați să dribleze de teamă să nu plece din nou. Și poate, fără să fim

răutăcioși, așa a crescut Petre Moldoveanu – Peniță, „driblangiul cartierului”, viitor component al echipei Armatei – CCA și al „naționalei” României.

Fotbaliști lăsați la vatră

Pe timpul stagiului militar, Petre a jucat la Ferometal Ploiești, de unde a fost transferat la CCA București, echipă cu care a câștigat campionatul României în 1951 și 1952. Pe Mitică l-a cooptat formația militară Clubul Armatei Câmpulung Moldovenesc, acolo unde a jucat alături de portarul Costică Toma, Ștefan Onisie și Ilie Gârleanu, jucători consacrați ulterior la CCA București. Echipa din Câmpulung a promovat în prima divizie, iar sezonul 1951-1952 l-a încheiat chiar pe locul trei, după CCA, echipă la care juca fratele lui Mitică, Petre, și după Dinamo. Din păcate, în anul următor clubul din Câmpulung a retrogradat, probabil și din cauza faptului că fotbaliștii, soldați fiind, au fost lăsați la vatră.

Mitică Moldoveanu, mângâiat de colegii de joacă cu emblema Crăcănel, se apropia, în perioada fotbalistică de vârf, de fizionomia internaționalului Gheorghe Constantin – profesorul, de la CCA Steaua, iar ca stil cu contemporanul Ovidiu Petre. Fiind un tip modest, s-a retras ca jucător și antrenor în cartier, la echipele ICAR și Vulcan din București, de categorii orașenești. Mitică frecventa întâlnirile lunare colegiale dintre vechii sportivi la restaurantul Macedonia din piața Iancului, iar ulterior la bufetul de lângă clădirea telefoanelor din Bulevardul Ferdinand (fost Dimitrov). Alte timpuri, alte romanețe, amintiri...

Spre deosebire de fratele Mitică, Petre a continuat activitatea de jucător, fiind unul cu adevărat prolific, cu goluri înscrise în finalele Cupei României, competiție câștigată de CCA București între 1949-1952. Îl găsim și în echipa României, la 4-1 cu Albania, 3-3 cu Polonia, 2-2 și 3-1 cu Cehoslovacia și la acel 1-0 din 1952, tot cu Polonia. Și-a încheiat cariera ca antrenor la Progresul-Vulcan București, echipă de primă divizie.

Timpul nu a ținut cont de pasiunea pentru fotbal a celor trei frați. Primul a dispărut Traian, fost fundaș la echipa Turda din Divizia B. Al doilea a plecat Petre – Peniță, pentru ca, recent, Mitică să ia hotărârea de a face din nou echipă cu ceilalți doi, ca pe vremuri, pe maidanul din dosul Gării Dealul Spirii.

Mitică Moldoveanu, primul din stânga, în 1979. Finala municipiului București (juniori): Vulcan – Flamura Roșie 13 - 0

Renumere confirmat

✎ **Colonel Ioan ARMANU**

În perioada 25-28.02.2008, un lot format din 13 sportivi reprezentând Forțele Terestre Române, a participat la Campionatele Internaționale Militare de Schi ale Germaniei, desfășurate în regiunea Berchtesgaden din Bavaria.

La tradiționala competiție au luat startul în probe de biatlon individual și ștafetă, slalom, patrule militară și schi de tură, peste 500 sportivi din 10 țări: Austria, Croația, Franța, Germania, Italia, Polonia, România, Spania, Elveția și SUA.

Sportivii români au confirmat renumele câștigat de-a lungul anilor la această competiție, reușind să se claseze pe podium la toate probele la care au participat.

Astfel, la proba de schi de tură, din cei 312 participanți, sportivi români de la Clubul Sportiv Aplicativ-Militar „Bucegi” Predeal, Ionuț Gălițeanu, Silviu Manea, Rareș Manea au ocupat primele trei locuri. La proba de patrulă militară, locul I a fost adjudecat de Germania. Patrula română, alcătuită din sportivii Zsold Antal, Ionuț Gălițeanu, Silviu Manea, Rareș Manea, plutonier-major Francisc Saroși, sergent-major Claudiu Suci, cu toate că a obținut un timp mai bun pe traseu decât învingătorii, a fost penalizată cu patru minute (la regulile privind mânăuirea armamentului – decizie discutabilă), pierzând titlul și ocupând locul II, dar obținând Cupa pentru cea mai bună patrulă militară străină.

La biatlon individual 10 km, plutonierul-major Vasile Neaga și sergentul-major Claudiu Suci au ocupat locul II, Cornel Puchianu locul 5, iar Zsold Antal locul 6. La proba de ștafetă 6 km, echipa română, alcătuită din plutonierul-major Neaga Vasile, sergentul-major Claudiu Suci, Cornel Puchianu și Zsold Antal au ocupat locul II, obținând și Cupa pentru cea mai bună ștafetă străină.

La festivitatea de închidere, comandantul Brigăzii 23 Munte, generalul de brigadă Pfeffer a remarcat buna pregătire a lotului român, a felicitat delegația și a invitat-o la viitoarea ediție.

CÂRCOTĂ ȘI SCEPTICISM

✎ **Ion Al. RONCEA**

"Cu un meci nu se face primăvară". Iată răspunsul meu ca replică pentru cei care, după doar un meci câștigat fie și în fața *Culoarea din cânlig* celei mai în formă echipe din campionat (am numit aici formația de mercenari condusă de Andone), s-au și cățarat pe culmile performanței, amețiți de perspectiva gloriei.

Steaua, după zigzaguri spectaculoase și mai ales contradictorii, se zbate de multă vreme, sec, între dorință și puțință, alunecând, foarte des, într-un joc steril, lipsit de explozie și rareori capabilă de spectacol mare, amintind tot mai rar de blazon, dar alimentând, totuși, speranțele susținătorilor săi fanatici de la un anotimp la altul tot mai puțin.

Ar putea fi managementul actual al fotbalului din Ghencea capabil să spargă zidul comportărilor mediocre și să arboreze, din nou, după amar de ani, steagul succeselor mari? Ca tot omul, am privit la cei care ar trebui să se ocupe de performarea conducerii roș-albaștrilor, la declarațiile lor belicoase și lipsite de substanță, specifice plaiului nostru mioritic. Sămânță de gălceavă, praf în ochi, capra vecinului, mult

zgomot pentru nimic! Iată, în concluzie, esența strategiei unei comunicări bune pentru a te impune în cartier, dar fără niciun efect în comunicarea cu monștrii sacri. Îmi amintesc de marele om de fotbal Alexandrescu, poreclit cu evlavie *Sfinxul*, și nu găsec omul cu care ar putea fi comparat astăzi în curtea Stelei. Singurul cu suflul cât bourul e Lăcătuș. Ce va fi rămas în el din *fiara* de altădată vom vedea! Și ar mai fi ceva!

Nu dau doi bani pe calificări în fotbalul european obținute cu terțe mijloace, altele decât măiestria și știința jocului demonstrate pe gazon. Ajungi pe stadioanele Europei, jucând alba-neagra, și te umpli de umilinta eșecurilor la prima piatră tare! Ce folos, în afara pumnului de arginți?

Altfel, vremea trece, vremea vine! Vremurile însă devin neguroase tocmai când dau zambilele și ghioceii în floare. Negura vremurilor ne alungă zâmbetul. Ne mai rămâne grimasa acra în fața prețurilor umflate de viforul iernii. Cărcota și scepticismul s-au acuiat în noi și se împrăștie nu doar peste stadioane, ci și peste umbra de verdeață crescută de ploaie și omăt pentru o toamnă mai îmbelșugată! Speranța, eterna doctorie...

COMENTARIUL SĂPTĂMÂNII

Da, au dreptate cei care susțin că fotbalul nostru este condus de arbitri. În afara aspectului legitim care îi așază pe cavalerii fluierului la prezidiul oricărei partide de fotbal, mai există un detaliu care și-a făcut loc atât de ușor în cotidianul murdar al campionatului intern încât prezența sa este luată ca firească.

Ne amintim ușor cum a fost alergat arbitrul Constantin Zotta de președintele Naționalului, Gino Iorgulescu, cu ocazia unei partide din 1999 în urma căreia Rapid a câștigat în deplasare cu 3-1. Zotta arbitrase flagrant în favoarea echipei alb-vișinii. Astăzi, în funcția de director sportiv al Rapidului, se găsește, cine credeți?, nimeni altul decât Constantin Zotta.

Actual arbitru, viitor președinte

✎ **Locotenent Constantin PIȘTEA**

constantinpistea@presamil.ro

Valeriu Argăseală a fost arbitru asistent în prima divizie vreo 10 ani. În prezent, sub ocrotirea unuia care copiază după pisică atunci când scrie „miau”, Argăseală se lăfăie în fotoliul de președinte al Consiliului de Administrație de la Steaua și își permite aroganțe prin aeroporturi.

Atât Zotta, cât și Argăseală, vorbesc despre arbitraj cu detașarea unora care au experimentat totul. Îi critică pe cei care se mai îndură să conducă meciuri pe islazurile Diviziei A, de parcă ei, la rândul lor, ar fi fost întruparea arbitrii perfect.

Da, fotbalul nostru este condus de arbitri. Datorită probității lor morale și a seriozității de care au dat dovadă în carieră, foștii cavaleri ai fluierului au ajuns oameni cu răspundere în conducerile cluburilor. Ha, ha, ha! Pe bune, Zotta și Argăseală nu au participat la niciun blat pe când erau arbitri. Au fost călugări în șort și tricou. Tocmai din această cauză, cluburile i-au racolat imediat ce aceștia și-au agățat ghetetele în cui. Aveau nevoie de oameni de încredere, obiectivi, incoruptibili și devotați cauzei. Zotta alergat de Iorgulescu se jura că nu a fluierat deloc pro-Rapid. Argăseală, la fel, niciodată în cariera sa nu a fost pro-Steaua. Toți au ținut profesionalismul în brațe. Glumă mai bună nu există.

Putem presupune că din actualii arbitri unii vor ajunge președinți de club peste câțiva ani. Acest fapt nu înseamnă decât că actualii președinți îi critică pe viitorii colegi de breaslă. Iar fotbalul românesc se transformă treptat într-o afacere a arbitrilor. Imparțialitate, seriozitate și detașare. Ridicol. Și o întrebare: oare când are de gând să se retragă „tușierul” Marcel Savaniu? Nu de alta, dar Dinamo ar avea mare nevoie de un om „integru” în conducere.

HANDBAL

Pas decisiv

✎ **Colonel (r) ing. Petre G. NICOLAE**

Steaua MFA – HCM Constanța 34-28 (18-11)

Steaua s-a distanțat la șase puncte de Constanța, în fruntea Campionatului Național, cu șapte etape înainte de final. Prezent în tribună, Marius Lăcătuș l-a susținut pe prietenul său, Dumitru Berbec, antrenorul recent înscăunat la conducerea handbaliștilor militari.

La terminarea partidei, Berbec și-a exprimat convingerea că Steaua nu poate rata titlul: *„O să jucăm ultimele etape cu aceeași motivație și hotărâre ca să nu avem surprize”*, iar Ionuț Georgescu, extrema dreaptă a Stelei, a declarat: *„Am arătat că suntem cei mai buni, nu degeaba suntem pe primul loc”*. Vasile Stângă, antrenorul HCM-ului, a recunoscut superioritatea Stelei: *„Am făcut prea multe greșeli în prima repriză, iar în partea a doua ne-a fost greu să mai întoarcem rezultatul”*.